

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda által képviselt felperes nevéfelperesnek, a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... (alperes címe.) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. június 1. napján kelt 3.G.40.464/2014/44. számú ítélete ellen az alperes 45. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (Húszezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá 8 napon belül leletezés terhe mellett rójon le további 48.000 (Negyvennyolcezer) forint jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a felperes szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása és 453.000 forint, valamint annak 2011. május 6. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére irányuló módosított keresetének részben helyt adva a 2016. június 1. napján kelt 3.G.40.464/2014/44. számú ítéletében megállapította, hogy a felek között 2009. augusztus 4. napján létrejött kölcsönszerződés részévé váló Általános Szerződési Feltételek XIII.95. pontjában foglalt rendelkezés, miszerint: „A Kölcsönszerződésből eredő jogvitáik rendezésére az Adós, Adóstárs, a Biztosítéki Szerződés felei, valamint a Hitelező alávetik magukat a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett működő Állandó Választott Bíróság kizárólagos döntésének és megállapodnak abban, hogy a jogvitáik elbírálására a Választott Bíróság a gyorsított eljárás szabályait alkalmazza. A tárgyalás helye Budapest.”; valamint a kölcsönszerződés és annak részévé váló Általános Szerződési Feltételek XI.73. pontjának azon rendelkezése, miszerint: „A vételár az az összeg, amelyet a Gépjármű vonatkozásában a Hitelező által kijelölt független szakértő az Adós költségére készített szakértői véleményben a Gépjármű likvidációs értékeként meghatároz (a továbbiakban: Vételár). A Felek kifejezetten megállapodnak abban, hogy a vételár meghatározásának ezen módját elfogadják.” érvénytelen. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 384.000 forint tőkét és ennek 2011. május 6. napjától 2013. június 30. napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű, míg 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki

alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 151.957 forint perköltséget; ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság az alperes permegszüntetésre irányuló kérelmét a perbeli kölcsönszerződés részét képező Általános Szerződési Feltételek (ÁSZF) XIII.95. pontjába foglalt választottbíróági kikötés tisztességtelensége folytán alaptalannak ítélve megállapította, hogy a perbeli jogvita elbírálására hatáskörrel rendelkezik.

Az ÁSZF XI.73. pontjába foglalt opciós vételár kikötés vonatkozásában az elsőfokú bíróság rögzítette, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209. § (5) bekezdés alkalmazhatóságának szempontjából a felek között létrejött szerződés egészére kell figyelemmel lenni. A perbeli kölcsönszerződés tekintetében a gépjárműre kikötött vételi jog egy biztosítéki jellegű megállapodás volt. A szerződés főszolgáltatása a kölcsön nyújtása és az annak visszafizetésére vállalt kötelezettség. A támadott rendelkezés a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződési kikötések körébe sem volt sorolható, hiszen a biztosíték jellegéből következően nem közvetlenül a kölcsön összeghez kapcsolódott, így annak tisztességtelenségét vizsgálhatta.

Az alperes a per során helyesen hivatkozott arra, hogy a Ptk. 375. § (1) bekezdésében meghatározott vételár megjelölése nemcsak összegszerűen, fix összegben, hanem valamely előre meghatározott számítási mód vagy referencia árfolyam figyelembevételével is történhet, azonban a perbeli kikötés szerint a vételárat meghatározó szakértő kijelölésére egyedül alperes jogosult, abban felperes mint adós nem vesz részt, így a felperes a vételár kialakításából ki van zárva, annak meghatározásában nem játszhat szerepet. A szerződő felek között a vételárban való megállapodás hiányzik, mely miatt a szerződési kikötés tisztességtelennek minősül.

Az elsőfokú bíróság hivatalból észlelte, hogy a perbeli kölcsönszerződés VII. pontja az ÁSZF XI.73. pontjával megegyező rendelkezést tartalmaz az opciós vételár vonatkozásában, így annak a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése szerinti semmisségét az ÁSZF XI.73. pontjának érvénytelensége mellett szintén kimondta.

Az ítélet indokolása szerint az opciós vételárra vonatkozó megállapodás tisztességtelensége, semmissége okán e rendelkezés a feleket a szerződésben nem kötötte, a perbeli gépjármű likvidációs értéken történő elszámolására vonatkozóan sem állt fenn felperesnek kötelezettségvállalása. A gépjármű továbbértékesítésére figyelemmel az eredeti állapot helyreállítására már nem volt mód, a felperes ezt nem is kérte, viszont a kölcsönszerződés fent hivatkozott részleges érvénytelensége okán a bíróságnak a felek között el kellett számolnia annak érdekében, hogy az érvénytelen megállapodás alapján, az alperes az elszámolt likvidációs értékhez képest jelentkező többlet forgalmi értékkel ne gazdagodhasson.

A gépjármű alperesi meghatalmazott részére történő átadására 2010. augusztus 26. napján került sor, így a felperes ebben az időpontban teljesítette a kölcsöntartozás csökkentését célzó szolgáltatását.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a perbeli gépjármű alperesi meghatalmazott részére történő átadás időpontjában, 2010. augusztus 26. napján fennálló valós forgalmi értékét kellett a felperes részéről a kölcsöntartozás kiegyenlítése szempontjából teljesítésként figyelembe venni, hiszen a gépjárműhöz, illetőleg ezen keresztül annak értékéhez az alperes ebben az időpontban jutott hozzá. Az érvénytelen szerződési rendelkezés alapján a felperes ebben az időpontban teljesítette a saját szolgáltatását, így a feleknek az ekkori értéken kellett elszámolniuk.

Az érték meghatározása tekintetében az elsőfokú bíróság igazságügyi szakértőt rendelt ki, a szakvéleményt teljességgel aggálytalannak és ellentmondásoktól mentesnek találta, amely a gépjármű elhasználódását és az ez alapján meghatározott tényleges futásteljesítményt figyelembe véve az átadáskori tényleges forgalmi értéket 1.783.000 forintban határozta meg. A felperes a szakvéleményben figyelembe vett futásteljesítménytől eltérő, a rögzített kilométeróra állással azonos tényleges futásteljesítményt nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani. A szakértő által megállapított forgalmi érték és az alperes által a kölcsöntartozás csökkentésére a gépjármű

értékeként elszámolt 1.399.000 forint különbözete 384.000 forint, melynek megfizetésére az alperes a szerződés részleges érvénytelensége okán a felek között szükségessé vált elszámolás eredményeként köteles. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, tekintettel arra, hogy a magasabb gazdagodási összeg nem volt megállapítható alperesi oldalon.

A késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját a felperes kereseti kérelméhez igazodóan 2011. május 6. napjában, mértékét a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján a törvényes mértékben határozta meg.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatásával a kölcsönszerződés részét képező ÁSZF XI.73. pontja érvénytelenségének megállapítása iránti, továbbá a 453.000 forint és késedelmi kamata megfizetésére irányuló kereseti kérelem teljes elutasítását, továbbá a kölcsönszerződés VII. fejezet elsőfokú ítéletben hivatkozott rendelkezése érvénytelensége megállapításának mellőzését kérte.

Másodlagos fellebbezési kérelme az ítélet Pp. 252. § (2) bekezdése, illetve 252. § (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezésre, és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítására irányult. Kérte a felperes perköltésben történő marasztalását.

Eljárási szabálysértésként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az általa hivatalból észlelt – a blankettaszerződésnek minősülő egyedi szerződés VII. pontját érintő – érvénytelenségi okról a feleket nem tájékoztatta, nyilatkozattételre nem hívta fel. A semmisségi ok hivatalbóli észlelése kapcsán követendő eljárásról szóló 1/2005. (VI. 15.) PK véleményben foglaltak szerint, ha eljárása során a bíróság semmisségi ok fennálltát hivatalból észleli, lehetőségét kell biztosítania a feleknek arra, hogy az érvénytelenség megállapításának esetére vonatkozó érdemi nyilatkozataikat megtehessek, majd a kereseti kérelem és ellenkérelem, illetve a jogorvoslati kérelem és a jogorvoslati ellenkérelem korlátaira tekintettel kell döntenie a kereset elutasításáról, illetve a Ptk. 237. §-ában meghatározott jogkövetkezmények alkalmazásáról, mely követelménynek az elsőfokú bíróság eljárása nem felelt meg.

Fenntartotta továbbá az arra vonatkozó álláspontját, hogy a felperest – általa állítottan – azért érte jogsérelem, mert a szerződés rendelkezései alapján túl alacsony összegben került meghatározásra a perbeli gépjármű vételára. Felperes tehát a gépjármű értéke és opciós vételára közötti feltűnő értékaránytalanságra hivatkozik, mely alapján igénye a Ptk. 201. § (2) bekezdés szerint a vételi jog alapján létrejött adásvételi szerződés megtámadása útján érvényesíthető, a megtámadásra nyitva álló határidőt azonban a felperes elmulasztotta, mely számára is nyilvánvaló. A semmisségre alapított kereseti kérelem előterjesztése kimeríti a nem rendeltetésszerű joggyakorlás esetét, hiszen igénye kizárólag megtámadás útján lett volna érvényesíthető, ehelyett nem hivatkozhat a szerződési feltétel tisztességtelenségére, e nem rendeltetésszerű joggyakorlás megakadályozása érdekében a kereset elutasításának van helye. Sérelmezte továbbá, hogy a fenti érvelése kapcsán az elsőfokú ítélet nem tartalmaz indokolást, az ítélet ezen okból is jogszabálysértő.

Az ügy érdemét tekintve arra hivatkozott, hogy szemben az ítéletben írtakkal, a felek megállapodása az opciós vételár meghatározására kiterjedt, arra vonatkozóan az irányadó eljárásrend megfelelően rögzítésre került. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy független szakértő jogosult az opciós vételár meghatározására. A per során felperes nem bizonyította, hogy a vételi jog gyakorlását megelőzően eljárás szakértő ne lett volna független. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta azon tény megfelelő módon történő értékelését is, hogy a kölcsönszerződés VII. fejezetében foglaltak szerint felperes nyilatkozatával megerősítette azon szándékát, hogy a vételár meghatározásának ezen módját elfogadja.

Ezen túl az elsőfokú bíróság súlyos ténybeli tévedésre alapította ítéletét és kötelezte alperest 384.000 forint és kamatai megfizetésére. A felek által alkalmazott opciós vételár nem az ún. likvidációs értéken került meghatározásra, ekként az alperes tényszerűen nem is gazdagodhatott, az elsőfokú bíróság által meghatározott elszámolásnak nincs helye. ... igazságügyi szakértő ugyanis a perbeli gépjármű forgalmi értékét, nem pedig a likvidációs értékét határozta meg. Az elsőfokú

bíróság az alperes marasztalását azon téves megállapításra alapította, hogy a vételi jog gyakorlása során a felek likvidációs értékkel egyező vételárat alkalmaztak a forgalmi érték helyett, és ezen értékek különbségével az alperes gazdagodott.

Figyelman kívül hagyta továbbá azt a tény is, hogy a gépjármű vételi jog gyakorlását követő továbbértékesítésére a felek által alkalmazott 1.399.000 forint opciós vételárhoz képest alacsonyabb, 1.380.000 forint összegű áron került sor, már ezen az alapon sem állapítható meg az alperes gazdagodása. A felek között nem volt helye elszámolásnak, az alperes felperes javára történő marasztalása ezért jogellenesen történt meg.

Előadta, a perben kirendelt igazságügyi szakértő által elkészített szakvéleményben foglaltakra részletesen indokolt észrevételeket terjesztett elő, indítványozta a peranyag részét képező szakvélemények elkészítőinek egyidejű meghallgatását, továbbá a kirendelt igazságügyi szakértő által elkészített szakvélemény kiegészítését a perbeli gépjármű vételi jog gyakorlója kijelölésének időpontjába, 2011. január 3. napján fennálló értékének meghatározására. Az elsőfokú bíróság az alperesi indítványok teljesítését mellőzte, ennek indokát azonban az ítélet nem tartalmazza. A szükséges bizonyítás hiányában megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel kellő részletességgel, ítélete ezen okból is megalapozatlan.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében – helyes indokai alapján – az ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, a felperes megalapozatlanul hivatkozik a megtámadási határidő elmulasztására, hiszen jelen esetben semmis szerződési kikötésről van szó.

Az egyedi szerződés VII. fejezetében hivatalból észlelt tisztességtelenséggel összefüggésben előadta, az szóról szóra megegyezik a keresetben megjelölt ÁSZF kikötéssel, így az elsőfokú bíróság észlelése nyilvánvaló volt és az sem vitás, hogy az egyedi szerződés blanketta szerződés, ami következik annak formájából is, így egyedi megtárgyaltság e körben nem jöhet szóba.

A vételár meghatározásának módja a perbeli szerződésben azért sem megfelelő, mert nincs kellően és részletesen kidolgozva az eljárásrend, ugyanakkor az egyértelműen kitűnik, hogy a vételár meghatározására felperesnek semmilyen ráhatása nem lehet, nincs mód utólagos vitásra, korrekcióra sem, ugyanakkor ... nem is likvidációs értéket, hanem a vételi és eladási árat állapított meg. Álláspontja szerint nincs jelentősége az értékelés időpontjának, mivel a két időpont között a gépkocsi az alperes birtokában volt, annak használata nyilvánvalóan kizárt volt, így a két érték valószínűleg egybeesik.

Az alperes fellebbezése érdemben nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül, nem érintve az ÁSZF XIII/95. pontja tisztességtelenségét megállapító és a keresetet meghaladóan elutasító, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. § (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezését.

Az alperes fellebbezése elsődlegesen az ítélet megváltoztatásával a fellebbezéssel érintett körben a kereset elutasítására irányult, mivel azonban a másodlagos fellebbezési kérelmében hatályon kívül helyezésre alapot adó eljárási szabálysértésre hivatkozott, a Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen azt vizsgálta, van-e helye az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának, vagy a fellebbezésben állított eljárási szabálysértések indokoltá teszik az elsőfokú eljárás megismétlését.

A felterjesztett iratokból megállapította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben hivatkozottak szerint valóban nem figyelmeztette a feleket a blanketta szerződés VII. fejezete tekintetében általa hivatalból észlelt érvénytelenségi okról, és enélkül állapította meg ítéletében e szerződési kikötés érvénytelenségét is, eljárása ezért az 1/2005. (VI. 25.) PK

véleménybe ütközött. Arra is alappal hivatkozott az alperes a fellebbezésében, hogy az ítélet nem tartalmazza annak indokait, hogy az alperes által indítványozott bizonyítást az elsőfokú bíróság miért mellőzte, továbbá ítélete pertörténeti részében nem rögzítette az alperes elsőfokú eljárásban előadott arra vonatkozó védekezését, hogy a felperes keresete – tartalmát tekintve – a Ptk. 201. § (2) bekezdése szerinti megtámadási kereset, ami elkészt és ez okból elutasítandó, és jogi indokolása sem tartalmazza, hogy ezt az érvelést milyen alapon nem fogadta el.

A fenti eljárási szabálysértések azonban nem adnak alapot hatályon kívül helyezésre, figyelemmel az ítélet hatályon kívül helyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2014. (VI. 30.) PK véleményben foglaltakra is, melynek 1. pontja szerint lényeges eljárási szabálysértésre alapított hatályon kívül helyezés csak akkor indokolt, ha az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen, ennek megállapítása során a feltárt konkrét szabálysértés jellegét és súlyát, valamint az érdemi döntésre gyakorolt hatását kell figyelembe venni. A PK vélemény indokolásában foglaltak szerint ez akkor állapítható meg, ha az adott eljárási szabálysértés a per érdemi eldöntésére kihatott, továbbá orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, mely feltételek jelen esetben nem állnak fenn az alábbiak szerint.

Az elsőfokú bíróság ugyan nem figyelmeztette a feleket az egyedi szerződés VII. fejezetében foglalt szerződési feltétel hivatalból észlelt tisztességtelenségére, de annak szövege teljes tartalmi egyezőséget mutat a keresetben megjelölt ÁSZF XI.73. ponttal, így új alapokra helyezett védekezést az alperestől nem igényelt. Az alperes ugyanakkor a fellebbezésében e kikötés tisztességtelenségével kapcsolatos nyilatkozatát megtehetette, azonban csak eljárási szabálysértésre hivatkozott. E körben tett nyilatkozatai másodfokú eljárásban történő értékelésével az alperes eljárási jogai nem sérültek. Az egyedi szerződésbe foglalt vételár meghatározás felperesi „megerősítésének” a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a blanketta jelleg miatt nincs az alperes által tulajdonított jelentősége, annak egyedi megtárgyaltságát vitató felperesi állítást az alperes nem tudta megdönteni (2/2012. PK vélemény 1. pontja). Rámutat emellett a másodfokú bíróság arra is, a felperes a hivatalból észlelt VII. pont tisztességtelenségére abból adódóan nyilvánvalóan kívánt hivatkozni, hogy az elsőfokú ítélet e rendelkezés érvénytelenségét (indokolásból kitűnő) megállapításával szemben nem emelt kifogást, fellebbezést nem nyújtott be az ítélet ellen.

Nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla a szerződés felperes általi elkésztett megtámadására vonatkozó alperesi érvelést, a felperes ugyanis nem kizárólag az opciós vételár és a gépjármű értéke feltűnő aránytalanságát állította a keresetében, hanem azt kifogásolta, hogy az opciós vételár meghatározására vonatkozó általános szerződési feltétel tisztességtelen, ezért semmis, mert az alperest jogosítja fel a vételárat meghatározó szakértő kiválasztására, ezáltal a felperesnek nincs lehetősége a vételár kialakításában történő részvételre. Emellett arra is hivatkozott felperes, a szerződés a likvidációs értéket határozza meg opciós vételárként anélkül azonban, hogy annak számítási módját, a forgalmi értékhez viszonyított arányát megállapítaná. (21. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal) Ezen hivatkozások túlmutatnak a feltűnő értékaránytalanságra alapított megtámadási igényen, így a kereset tartalma szerint is tisztességtelenségen alapuló érvénytelenség megállapítására és az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonására irányuló keresetnek minősül, mely egy éves határidőhöz nem kötött.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokait a fentiekkel kiegészítve a fellebbezést érdemben bírálta el és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges mértékben a tényállást feltárta és érdemben helytálló jogi következtetéssel hozta meg döntését.

Az alperes a fellebbezésében változatlanul állította az opciós vételár meghatározásának megfelelőségét, azonban az elsőfokú bíróság e körben döntése indokait maradéktalanul kifejtette,

mely megfelel az ítéletben is felhívott, közzétett jogesetben is megmutatkozó egységes bírói gyakorlatnak (BH 2011.345). A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság tisztességtelenségre levont következtetését osztva, azt annyiban egészíti ki, hogy tekintettel arra a hogy a likvidációs érték jogszabályban nem definiált fogalom – az alperes ellenkérelmében hivatkozott Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete 4/2013. (II. 12.) számú ajánlása szerint sem –, a szerződésben opciós vételárként a likvidációs ár képzésének, meghatározásának hiányában e kikötés a Ptk. 209. § (5) bekezdésében is rögzített világos, érthető megfogalmazás elvének sem felel meg, mely a kikötés tisztességtelenségét szintén megalapozza.

Tekintettel arra, hogy a kölcsönszerződésbe foglalt opciós szerződés főszolgáltatását, a vételárat meghatározó kikötés érvénytelen, mely nélkül a szerződés nem teljesíthető, a részbeni érvénytelenség a teljes szerződés érvénytelenségét eredményezi a Ptk. 239. § (2) bekezdése alapján. Mivel azonban az érvénytelen szerződést mindkét szerződő fél teljesítette (a felperes a gépkocsit a nem vitás peradatok szerint a kölcsöntartozásába történő elszámolás érdekében az alperesnek átadta, az alperes az opciós vételárat a kölcsönszerződésből eredő felperesi tartozásba beszámította), és a gépjármű továbbértékesítése következtében az eredeti állapot helyreállítása nem lehetséges, a Ptk. 237. § (2) bekezdés megfelelő alkalmazásával az ellenszolgáltatás nélkül maradó szolgáltatás visszatérítéséről, a felek elszámolásáról rendelkezhetett csak a bíróság a kereseti kérelem korlátaira tekintettel.

Tény, hogy az alperes által megejtett elszámolás alapját a tisztességtelen kikötésben meghatározott eljárásrend szerinti szakértő által megállapított vételár képezte, és nem vitatva azt az alperesi állítást, hogy biztosítéki célú opció esetén – hasonlóan a lízingszerződések esetén elfogadott, és a perben kirendelt igazságügyi szakértő által is alátámasztott gyakorlathoz – a maradványérték, illetve az opciós vételár többnyire az ... vételi árfolyama alapján kerül meghatározásra, azonban jelen ügyben a vételár szerződésben rögzített meghatározása tisztességtelensége folytán semmis, tehát a vételár érvényes meghatározása hiányzik, ami a teljes szerződés érvénytelenségét eredményezi, azaz a felperes által átadott gépkocsi biztosítéki jellege érvényes biztosítéki opciós szerződés hiányában megdőlt, ugyanakkor az nem vitás, hogy a kölcsöntartozása történő beszámítás érdekében adta át a felperes a gépjárművet.

Helyesen indult ki ezért az elsőfokú bíróság abból, hogy a gépkocsi átadásakor az alperes a gépkocsi tényleges forgalmi értékével megegyező vagyoni értékhez jutott, az ennek megfelelő összeggel köteles elszámolni a felperessel, ezt kell beszámítania a felperes kölcsöntartozásába. A forgalmi érték meghatározása során az elsőfokú bíróság helytállóan alapította az ítéletét a kirendelt igazságügyi szakértő aggálytalan szakvéleményére. A továbbértékesítés során az alperes által kijelölt vevő által elért vételár nagyságának ezért nincs jelentősége.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság az értékelés irányadó időpontja meghatározásakor sem, mivel a gépkocsit az alperes 2010. augusztus 26. napján vette birtokba, nem eshet a felperes terhére, hogy opciós kijelölési jogával mintegy fél évvel később, csak 2011. január 3-án élt.

A szakértők együttes meghallgatását is alappal mellőzte, mert ... szakértő eljárása a tisztességtelen kikötésen alapult, szakvéleménye ezért az ítélezés alapjául nem szolgálhatott, ugyanakkor az elsőfokú eljárás során a gépjármű tulajdonosainak számával kapcsolatos, a szakvélemények közötti ellentmondás a kirendelt szakértő 40. sorszámú nyilatkozatával tisztázásra került., továbbá az ügylet biztosítéki jellegére, céljára figyelemmel ... által adott értékelés a fentebb kifejtett indokok miatt jelen esetben nem volt indokolt.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával, részben kiegészített, illetve módosított indokolással helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes ügyvédi képviselettel felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (3), (5) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Észlelte a másodfokú bíróság, az alperes az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerinti a jogorvoslati illetéket a vitássá tett követelés összege után fizette meg, a támadott megállapítási kereset tárgyában hozott döntés után nem, ezért az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és a 46. § (1) bekezdése alapján – leletezés terhe mellett – kötelezte a hiányzó illeték megfizetésére.

Budapest, 2017. április 4.

. Tibold Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Angéla s.k. előadó bíró

Levek Istvánné dr. s.k. bíró